

[Hans Hedtoft.]

i sit Indlæg uskyldshvid, at han ikke et Øjeblik havde tænkt paa at saare, endsiige insinuere noget, og han sagde personlig let bebrejdende til mig, at nu maatte jeg jo tro ham, om jeg vilde. Det foranlediger mig til at stille et Spørgsmaal til Statsministeren. Hvis den højtærede Statsminister virkelig troede paa, at det danske Socialdemokrati var forpligtet af en Overenskomst, er det saa en urimelig Hensyntagen, naar jeg kræver, at den højtærede Statsminister, naar vi forhandler igennem Døgn om en Note, under disse Forhandlinger simpelt hen stiller mig og mit Parti det Spørgsmaal; er ikke den Fremgangsmaade, hvert eneste redeligt Menneske, der forhandler med andre om en Overenskomst, vilde følge, medens man, om jeg saa maa sige, forhandler inden for fire Vægge, at man simpelt hen siger: Inden vi indlader os i Forhandlinger med jer, eller inden vi beder om jeres Tilslutning til en Overenskomst, beder vi jer om, da vi har den og den Viden — det vil sige Statsministeren havde jo ikke ret megen Viden —, det var noget, han havde læst, noget der var skrevet til ham, men lad det nu ligge —, at sige, om I er forpligtede af det, eller hvordan det ligger? Men det gjorde Statsministeren ikke, ikke med et Ord. Statsministeren sagde meget lidt under de Forhandlinger. Nej, han slutter dette Forlig med os andre, og derefter gaar han her op i Salen — og det, der siges fra denne Talerstol, høres jo af andre end Tingets Medlemmer, det høres af hele Landet — og stiller pludselig det Spørgsmaal, som vi opfattede som injurierende: Sig mig engang, har I ikke en Overenskomst, endog en hemmelig Overenskomst med det tyske Socialdemokrati, og føler I jer ikke bundet deraf? Jeg har sagt i mit første Indlæg, at det havde været Statsministerens simple Pligt at gøre dette, ligesom det naturligvis havde været min og mit Partis simple Pligt, hvis vi havde Aftaler eller forpligtende Overenskomst i dette grænsepolitiske Anliggende, under disse Forhandlinger ganske aabent at gøre opmærksom derpaa.

Naa, det kommer vi ikke længere med. Men naar nu Statsministeren forsikrer mig om, at jeg maa tro paa, at han ikke har nogen anden Hensigt end at faa dette Spørgsmaal klaret, saa fristes jeg unægtelig til at sige: Hvorfor gentager den højtærede Statsminister saa nu, kædet ind i et Væv af Talemaader om Forskellen paa 1921- og 1923-Overenskomsten, Ting, som den højtærede Statsminister, hvis han overhovedet læser Aviser, hvis han overhovedet læser

f. Eks. „Social-Demokraten“ — og det tror jeg han gør, jeg tror, at Statsministeren hører til de ivrige Læsere, forhaabentlig baade af Lederen og af Bagsiden —, ved, at der er redegjort for i „Social-Demokraten“. Jeg kan ikke huske nu, hvornaar det var, men 3—4 Dage efter blev der aldeles udførligt og i alle Enkeltheder i „Social-Demokraten“ redegjort baade for 1921- og 1923-Overenskomsten, hvad Overenskomsterne gik ud paa, og hvorfor de var blevet sluttet. Men alligevel skal Statsministeren — og dette karakteriserer ham — en Gang til op paa denne Talerstol, og havde han villet ud af Debatten paa en lidt anden Maade end nu, havde han ikke gjort det. Alligevel skal Statsministeren op paa Talerstolen og en Gang til forsøge at bore Sylen ind og sige: Ja, men der var jo 2 Overenskomster — og gentage sit Spørgsmaal.

Jeg kan ikke opfatte det som andet end ren Mistænkeliggørelse. Derfor nødes jeg til at sige et Par Ord om det, der i Forvejen er kendt af Offentligheden, men som Statsministeren i alle Tilfælde lader som han ikke kender.

Der blev ved en Konference i Berlin den 26. November 1921 imellem det danske og det tyske Socialdemokratis Ledelse sluttet en Aftale vedrørende Grænsespørgsmaalet. Denne Konference kom i Stand efter Opfordring og Tilskyndelse af den da siddende Venstreregerings Udenrigsminister. Det var ikke fra Socialdemokratiets Side noget Forsøg paa uden om lovlige Instanser eller paa en Maade, der blot antydningvis kan betegnes som unational, at slutte private Overenskomster. Det var den da siddende Venstreregering, der gik til et politisk Parti i denne Sal og sagde: Nu har vi faaet Grænsen af 1920. Der er Uro i Tyskland, der er stærke Kredse, som gør, hvad de kan for, at den ved Versailles-Traktaten fastsatte tysk-danske Grænse ikke skal blive anerkendt. Vi er alle sammen, vi, der elsker vort Land og vil sikre dets Grænse, interesserede i at kunne bevæge et stort tysk politisk Parti til at sige, at det betragter denne Grænse som liggende fast. Det er Motivet, højtærede Statsminister, til, at det danske Socialdemokratis daværende Ledelse handlede, som den gjorde, paa den daværende Venstreregerings Initiativ og Tilskyndelse.

Overenskomsten blev sluttet, som det er kendt og refereret her i Tinget tidligere, men da den var sluttet, viste det sig, at der blandt de slesvig-holstenske Socialdemokrater var Utilfredshed med og kritiske Røster over for det, som det tyske Socialdemokratis Hovedledelse i Berlin havde foretaget sig,